

Máme rádi štěňata

NOVÝ DOMOV PRO PEJSKY

Catherine Jacobová
ilustrace Rachael Saundersová

bambóok

bamb**oo**k

*Plutovi a Millie,
štěněcím kamarádům*
CJ

Tedovi a Winnie
RS

Máme rádi štěňata

NOVÝ DOMOV PRO PEJSKY

Catherine Jacobová
ilustrace Rachael Saundersová

Na stěnách domku byly obrázky různých pejsků a nakreslený velký plakát:

Pravidla Klubu štěňat

1. Vědět vše o různých rasách psů.
2. Naučit se, jak správně vycvičit štěně.
3. Navzájem si ukazovat a sdílet obrázky roztomilých štěňátek a pejsků.
4. Dokázat rodičům, že bychom byly zodpovědné majitelky štěňat.
5. Když jedna z nás dostane štěně, dovolí ostatním, aby jí pomohly se o něj starat.

„Jsi připravená Elso?“ zeptala se Jája a odhrnula si dlouhé tmavé vlasy z obličeje.

Elsa horlivě přikývla. Uhladila si sukni se vzorem psích tlapek, otevřela si na klíně položený klubový zápisník a pak se zarazila. „Ehm...“ pokrčila pihovatý nos. „Mohl by mi někdo půjčit pero?“

„Tady máš,“ usmála se Helča, z horní kapsy svých lacláčů vyndala pero a podala ho Else. Helča ráda kreslila a nikdy nikam nechodila bez náhradní tužky a skicáku.

„Díky,“ řekla Elsa a pečlivě zapsala datum do klubového zápisníku.

„Jak to, že zapisuje zase Elsa?“ zeptala se Káťa uraženě a našťvaně si zkřížila ruce na svém červeno-bílém fotbalovém tričku.

„Tenhle měsíc je zapisovatelka, zapoměla jsi?“ odpověděla jí klidně Jája.

„Ty vybíráš obrázky, Helča kreslí a tvoří a já jsem mluvčí, vedoucí klubu. Za pár týdnů se zase vyměníme.

Káťa obrátila oči v sloup. „Dobře, v pohodě,“ zamumlala.

„Takže“, pokračovala Jája a posunula se na sedacím pytli, aby si udělala pohodlí. „Dneska se scházíme kvůli pondělnímu školnímu kvízu. Bude to deset otázek na oblíbené téma. Helčo, téma našeho kvízu je vývoj štěnat. Elso a Káto, vy máte výcvik štěnat. Takže –“

„Štěnata!“ vykřikla Káťa, až všechny nadskočily.

„Káto“, napomenula ji Jája a netrpělivě zamrkala svými oříškovými očima. „Teď mluvím já!“

„Promiň!“ zachichotala se Káťa. „Jenom nemůžu přestat myslet na štěnata, která bude mít Lilly. Budou to ty

NEJROZKOŠNĚJŠÍ chlupaté kuličky
na světě!“

Helča zvedla hlavu od skicáku,
do kterého si kreslila obrázek
Lilly. „To jsou ty
nejlepší novinky,“
řekla a odfoukla
si ofinu ze svých
zelených očí.

„A zítra má
ultrazvuk,“
dodala Elsa.
„Takže budeme
vědět, kdy se ště-
ňátka narodí!“

Lilly byla nový pejsek v Podvratáč-
cích. Před čtrnácti dny ji děvčata našla,
jak se potuluje u hlavní silnice, a dala jí
jméno podle majitelky místního pekař-
ství. Srst Lilly byla matná a špinavá,

ale po vykoupání se zjistilo, že je vlastně krémově karamelová. Nikdo si nebyl úplně jistý, jaká je Lilly rasa, ale Jája, která se chtěla stát veterinářkou, prošla všechny svoje knihy o psech a usoudila, že je směsicí pudla, kokršpaněla a možná i teriéra.

Lilly nebyla očipovaná, takže teta Alena vyvěsila všude v okolí plakáty a napsala informaci o nálezu také na internet, ale nikdo se neozval. Po pár dnech v útulku se Aleně začalo zdát, že je Lilly březí a čeká štěňata. Zítřejší ultrazvuk ukáže víc.

„Zajímalo by mě, jakou barvu budou mít její štěňata,“ zasnula se Helča.

„Noo...“ připojila se Káťa. „Já si myslím...“

Jája se podívala na svoje hodinky s obrázkem štěňátek a zjistila, že už

jim zbývá jen půlhodina. „No tak, holky. Taky jsem nadšená ze štěnat, ale musíme připravit ty kvízy do školy!“

„Dobře.“ Káťa si sedla, ale za chvíli zase vyskočila. Byla z nich nejvyšší a její černé lokny se skoro dotkly stropu domku, když poskakovala z nohy na nohu. „Holky, kolik si myslíte, že bude mít Lilly štěnat?“

Jája rozhodila rukama. „Já to vzdávám!“

„Promiň,“ řekla Káťa, přitom co poskakovala kolem nich. „Já se prostě jen strašně těším.“

„Šest,“ zavolala Helča.

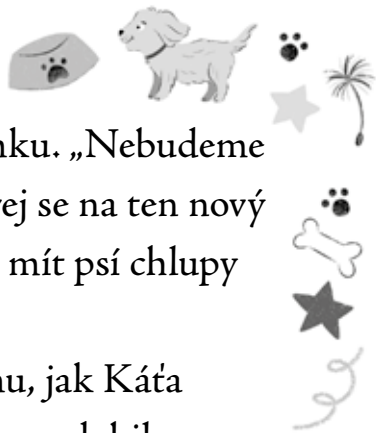
Káťa zakroutila hlavou. „Je malinká. Myslím, že čtyři.“

„Čtyři jsou perfektní.“ Elsa se rozzářila a omotala si kolem prstu jeden z copů svých blond vlasů. „Jedno štěně pro každou!“

„Kéž by,“ řekla smutně Helča. „Moji rodiče pořád říkají to samé, když se na štěně zeptám – že mají moc práce a že by nebylo fér nechávat ho doma celý den samotné.“

„Pořád máš větší šanci než já, že ti to nakonec povolí. Jediné zvíře, které smím mít, je zlatá rybička,“ smutně se přidala Káťa. „Ne Káto,“ řekla hlasem, kterým

napodobovala svou mamku. „Nebudeme si pořizovat štěně! Podívej se na ten nový koberec! Nechci na něm mít psí chlupy a bahno z tlapek!“

Všechny se smály tomu, jak Káťa svoji mamku perfektně napodobila.

Jája si povzdechla a roztržitě si pohrávala se stříbrnou náušnicí ve tvaru psí tlapky. „Pokaždé když jenom vyslovím slovo štěně, začnou být mamka s tátou nervózní. Jsou pořád tak unavení a vystresovaní!“ Jája měla dvě sestry a bratra: Samantě bylo deset, Rubi šest a Harymu nebyl ještě ani rok. Jejich dům byl plný k prasknutí a celý den v něm byl pořádný hluk.

„Dala bych cokoli za jedno z těch štěňat,“ řekla Elsa a zadívala se do Jájiných bleděmodrých očí. „Ale moje mamka hrozně miluje kočky. Je přesvědčená,

že kočky a psi se nesnášejí a nemůžou žít vedle sebe v pohodě.“

„Je to tak nefér,“ zamručela Káťa.
„Všechny bychom byly skvělými paničkami štěňátek. Naučily jsme se toho spoustu pomáháním v Podvratáčcích. Kamarádky ztichly.

„Hele!“ vykřikla najednou Káťa.
„Co kdybychom na tom zapracovaly společně... a přesvědčily rodiče, aby si každá mohla jedno štěně od Lilly nechat?“

Jája se zamračila. „A nevysvětlily jsme právě, proč nám to nedovolí?“

„Ale můžeme se pokusit pomoci jedna druhé,“ řekla Káťa a oči jí svítily.
„Musíme ale vymyslet, jak to udělat.“

Elsa se usmála. „Já jsem pro!“

„Počítejte i se mnou“, připojila se Helča. „A co ty, Jájo?“

Jája zaváhala. Byla si jistá, že její rodiče řeknou ne, ať udělá cokoli. Na druhou stranu by udělala všechno pro to, aby měla štěně. Za pokus to stálo. „Dobře. Tak jo.“

„Skvělé!“ Káťa si s holkami plácla. „Pojďme tomu říkat... Operace perfektní štěně!“

„A co takhle Operace tlapky?“ smála se Helča.

„To je skvělý!“ zářila Káťa. „Operace tlapky ZAČÍNÁ!“

Po vzrušující sobotě se neděle zdála být nekonečná, protože Jája čekala na zprávy z vyšetření Lilly. Dopoledne bylo nabitě plaveckým kroužkem a obvyklým rodinným výletem na nákupy, ale odpoledne se vleklo. Jája seděla na posteli, kolem sebe měla rozložené knihy o psech, a pročítala si kvíz o vývoji štěňat. Zdálo se jí, že každá otázka stejně vede zpátky k Lilly

a jejím štěňatům. Při čtení se dostala až k tomu, že veterinář si nemůže být vždycky úplně jistý, jestli je fena skutečně březí, natož kolik štěňat bude mít. Byla tak zabraná do čtení, že si ani nevšimla, že někdo zvoní.

„Jájo,“ zavolala maminka. „Přišla teta Alena.“

Jája hodila rozečtenou knihu na postel a seběhla dolů.

Teta Alena seděla v kuchyni a Hary se jí uvelebil na klíně, zatímco na něj táta dělal legrační obličej.

„Ahoj vichřice, jak se máš?“ zeptala se Alena.

Jája kolem ní poletovala. „Mám se dobře! Jak se má Lilly?“

„Skvěle. A mám novinky!“

Jája zatajila dech.

„Veterinář potvrdil, že je březí a...“
teta Alena zaváhala a usmála se. „Myslí si, že bude mít šest štěňat.“

„Šest! To byl i Helčín odhad!“ vykřikla Jája. „A je to jisté?“

Teta Alena přikývla. „Nejméně šest. Mají se narodit asi za tři týdny. Ale veterinář se obává, že by se Lilly mohla v útulku cítit vystresovaná, a doporučil jí klid, dokud se štěňata nenarodí.“

„A kam půjde?“ zeptala se Jája a natáhla se pro čokoládovou sušenku.

„Dnes večer ji přestěhuji k sobě, budu se o ni starat!“

„Budeme za ní s holkama chodit každý den!“ zajásala Jája. „Mohly bychom se o ni třeba starat i v době, kdy budeš v Podvratáčcích a...“

„Hezký pokus,“ přerušila ji maminka, „ale ty za školu chodit nebudeš!“